

Гнезділов Владислав Олександрович

Державна політика регулювання віртуальних активів: глобальні стратегії та пріоритети національної безпеки України

УДК 323.2:336.74

DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616>.

2026-1.5

Стаття поширюється на умовах відкритої ліцензії CC BY 4.0

Гнезділов Владислав Олександрович
аспірант
Державного закладу
«Південноукраїнський, національний
педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»
вул. Старопортофранківська, 26,
Одеса, Україна
ORCID: 0009-0006-1471-3169

У статті здійснено аналіз віртуальних активів як виклику спроможності сучасних держав контролювати фінансовий простір. Актуальність дослідження зумовлена трансформацією цифрових активів із нішевого інструменту в об'єкт глобального геополітичного протистояння, що вимагає від держави формування адаптивної політики, здатної балансувати між стимулюванням технологічного розвитку та гарантуванням національної безпеки. Метою роботи є розкриття політичної сутності віртуальних активів, концептуалізація світових моделей їх регулювання та обґрунтування стратегічних напрямів імплементації міжнародного досвіду в правове поле України з урахуванням викликів збройної агресії та вимог європейської інтеграції. Методологічну основу дослідження становить системний підхід, що дозволив розглянути віртуальні активи як динамічний елемент трансформації вестфальської моделі суверенітету. За допомогою порівняльно-правового методу ідентифіковано та класифіковано чотири домінуючі світові моделі: нормативну (ЄС), прецедентну (США), ліберально-інноваційну (країни Азії) та репресивно-монопольну (КНР). Неоінституційний аналіз дозволив виявити роль державних інститутів у легітимізації криптосфери як легального сегменту економіки.

В основній частині результатів досліджено українську специфіку нормативного визначення віртуальних активів. Проаналізовано політико-правову дихотомію розподілу активів на забезпечені та незабезпечені згідно із Законом України «Про віртуальні активи». Автор доводить, що акцент українського законодавця на цивільно-правовій природі «права вимоги» є спробою інтегрувати цифрові активи в класичний оборот, що відрізняє український підхід від фокусу ЄС на фінансовій стабільності (MiCA).

Окрему увагу приділено безпековому аспекту: проаналізовано феномен «екзогенної легітимізації» криптовалют через їх використання у волонтерському русі та державному фандрейзингу для потреб оборони. Водночас виявлено критичні вразливості, пов'язані з анонімністю транзакцій, які використовуються країною-агресором для обходу санкцій та фінансування дестабілізуючих заходів.

У висновках підкреслено, що Україна формує унікальну гібридну модель регулювання. Вона поєднує європейські стандарти прозорості, американські безпекові протоколи та азіатську гнучкість у створенні преференцій. Обґрунтовано, що успіх державної політики залежить від здатності інституціоналізувати систему блокчейн-моніторингу та цифрової розвідки, що дозволить використовувати віртуальні активи як інструмент залучення інвестицій у післявоєнне відновлення, одночасно нівелюючи загрози національному суверенітету.

Ключові слова: віртуальні активи, державна політика, національна безпека, фінансовий суверенітет, криптовалюта, цифрова економіка, блокчейн-аналітика, воєнний стан, євроінтеграція, політичне регулювання.

Вступ. Стрімка цифровізація глобальних фінансових відносин призвела до появи віртуальних активів, які функціонують поза межами традиційного державного контролю. Як зазначає О. Дмитрик, «розвиток ІТ-індустрії став каталізатором створення розподілених реєстрів, що забезпечили автономне функціонування децентралізованих платформ та смартконтрактів. Це дозволило перевести взаємодію з цифровими активами в автоматизований режим, виключивши традиційних посередників із ланцюга фінансових операцій» [2]. У контексті глобальної цифровізації формування державної політики щодо віртуальних активів перетворюється на стратегічний пріоритет. Україна, перебуваючи на етапі активного залучення до світового цифрового обігу, потребує вироблення гнучкої правової моделі, здатної адекватно реагувати на децентралізовану природу блокчейн-технологій. Створення ефективного

нормативного поля є критичною передумовою для конвертації технологічних інновацій у реальний економічний ресурс, що вимагає ретельної адаптації міжнародного досвіду до національних правових та економічних реалій. Для політичної науки цей феномен представляє особливий інтерес, оскільки він кидає виклик вестфальській системі та спроможності держави монопольно емітувати гроші та контролювати транскордонні потоки капіталу. Актуальність теми зумовлена необхідністю вироблення такої державної політики, яка б збалансувала інноваційний розвиток та національну безпеку. Як правильно зазначає С.Цукан «Україна знаходиться на етапі легалізації ринку віртуальних активів шляхом формування законодавства, тому важливо сформуванати найбільш оптимальну дефініцію, яка охоплюватиме усі наявні види віртуальних активів, відобразатиме їх правову природу, не залишивши поза правовим полем держави» [5].

Мета статті полягає у теоретичному обґрунтуванні політико-правової природи віртуальних активів, порівняльному аналізі світових моделей їх регулювання та визначенні оптимальної стратегії імплементації міжнародного досвіду в українській реалії для зміцнення цифрового суверенітету.

Завдання статті: розкрити політичну сутність віртуальних активів як виклику сучасним державним інституціям; проаналізувати та класифікувати провідні світові моделі регулювання (ЄС, США, Азія, КНР); дослідити специфіку українського законодавства, зокрема особливості класифікації забезпечених та незабезпечених активів; оцінити роль віртуальних активів у системі національної безпеки України в умовах війни.

Методи дослідження. У роботі використано комплекс загальнонаукових та спеціальних методів: системний підхід дозволив розглянути віртуальні активи як елемент глобальної політико-економічної системи; порівняльно-правовий метод застосовано для аналізу регуляторних режимів різних юрисдикцій; неінституційний метод допоміг виявити вплив державних інститутів на формування ринку цифрових активів; метод політичного прогнозування використано для окреслення перспектив цифрової трансформації української економіки.

Результати. У політологічному дискурсі віртуальні активи слід розглядати як децентралізований виклик державним інституціям. Правова природа цих активів є дуалістичною: з одного боку – це технологічний об'єкт (код), з іншого – цифровий аналог майна чи права вимоги. Державна політика щодо них може варіюватися від лібертаріанської моделі (мінімальне втручання) до етатистської (повний контроль або заборона). Розуміння віртуальних активів як ресурсу дозволяє державі використовувати їх для обходу фінансової ізоляції (як у випадку з Україною під час війни) або посилення моніторингу за тіньовими секторами.

На сучасному етапі розвитку цифрової економіки світова практика державного управління демонструє кристалізацію трьох домінуючих концептуальних підходів до регулювання віртуальних активів. Кожна з цих моделей відображає специфіку політичної культури, пріоритети національної безпеки та стратегічні економічні цілі відповідних держав.

1. Нормативно-правова модель Європейського Союзу. Ключовим інструментом реалізації державної політики в ЄС став Регламент MiCA. У політологічному контексті ця модель може бути охарактеризована як стратегія «нормативної експансії» або «м'якої сили». Пріоритет надається забезпеченню фінансової стабільності єврозони та комплексному захисту прав споживачів. Держава (або наднаціональний орган) виступає в ролі архітектора жорсткої правової екосистеми, де доступ до ринку отримують лише суб'єкти, що відповідають високим стандартам прозорості та резервування. Модель

характеризується створенням єдиного цифрового ринку, спроможного конкурувати з американським та азійським капіталом при збереженні соціальної орієнтованості економіки [6].

2. Прецедентно-силова модель США: пріоритет національної безпеки. Сполучені Штати реалізують модель, яку в науковій літературі часто визначають як «регулювання через примус». За відсутності уніфікованого профільного законодавства, державна політика формується через правозастосовчу практику органів нагляду (зокрема SEC та CFTC). в даному випадку віртуальні активи розглядаються насамперед через призму загрози національній безпеці, обходу міжнародних санкцій та фінансування тероризму [7; 8]. Застосовується метод судових прецедентів (зокрема ретроспективного аналізу за «тестом Хауї») для класифікації цифрових активів як інвестиційних контрактів. Головною політичною метою стає утримання глобальної домінації долара США та жорсткий контроль за децентралізованими фінансовими потоками, що можуть послабити державний вплив на світову фінансову архітектуру [7].

3. Ліберально-партнерська модель країн Азійського регіону. Це досвід Сінгапуру та Гонконгу, які демонструють розвиток моделі стратегічного симбіозу держави та фінансово-технологічного сектору. Тут держава позиціонує себе як партнер та фасилітатор інноваційного розвитку. Основним інструментом тут виступають «регуляторні пісочниці». в якості механізму регулювання виступає створення гнучкого правового режиму, що дозволяє суб'єктам господарювання тестувати цифрові активи в контрольованому середовищі під наглядом регулятора. Це мінімізує юридичні ризики для бізнесу на ранніх стадіях розвитку. Політичною метою є формування глобального цифрового хабу, диверсифікація економіки та залучення міжнародного інтелектуального капіталу через створення найбільш конкурентоспроможної юрисдикції [8].

Україна посідає провідні місця у світі за рівнем розвитку даного напрямку, що робить вирішення цих питань нагальною потребою держави. Але, наукова розробка даного терміну та суміжних з ним - практично відсутня. Можна відзначити думку С.Цуркана, який вважає, що віртуальний актив це "будь-який актив виражений сукупністю даних в електронній формі, створений із використанням криптографічних засобів, має вартість, економічну цінність та пряму взаємодію двох сторін без участі посередників у децентралізованій мережі". О.Бондаренко визначає, що «віртуальні активи доцільно характеризувати з правової точки зору та технічної. Технічні характеристики віртуальних активів вказують на те, що їх засновано на взаємодії інформаційних модулів через використання єдиного набору форматів з відповідним рівнем безпеки та шифруванню усіх даних, що передаються.

З правової точки зору, доцільним є встановлення сутності віртуальних активів, їх видів, сфери застосування, механізмів моніторингу за використанням віртуальних активів, а також притягнення до відповідальності за порушення порядку використання віртуальних активів» [1].

Закон «Про віртуальні активи» став фундаментом, проте його повноцінна імплементація залежить від податкових змін. Відповідно до пункту 1 статті 1 Закону віртуальний актив дефініюється як специфічний вид нематеріального блага, що інтегроване в систему цивільних прав як цифровий об'єкт із визначеною вартістю. Ключовою ознакою даної категорії є її існування у формі електронних даних, чия оборотоздатність детермінується спеціалізованими технологічними системами. При цьому законодавець закладає можливість інструментального використання активу для фіксації майнових прав, зокрема прав вимоги на традиційні об'єкти цивільного обороту.

Також маємо розуміння віртуального активу, яке надається в Законі України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» де під віртуальним активом розуміється нематеріальне благо, що є об'єктом цивільних прав, має вартість та виражене сукупністю даних в електронній формі. Існування та оборотоздатність віртуального активу забезпечується системою забезпечення обороту віртуальних активів. Віртуальний актив може посвідчувати майнові права, зокрема права вимоги на інші об'єкти цивільних прав. В цьому Законі зазначається, що віртуальний актив - це цифрове вираження вартості, яким можна торгувати у цифровому форматі або переказувати і яке може використовуватися для платіжних або інвестиційних цілей.

У межах українського законодавчого поля (ст. 4 Закону «Про віртуальні активи») держава визначає віртуальні активи як специфічний вид нематеріальних благ. Політико-правова дихотомія цього визначення полягає у поділі активів за критерієм наявності суб'єктивного права: забезпечені активи розглядаються як цифрові цінності, що не створюють безпосередніх зобов'язальних зв'язків; забезпечені активи трактуються як цифрові титули, що детермінують права вимоги на реальні об'єкти цивільних прав. Така юридична конструкція дозволяє інтегрувати децентралізовані технології в існуючу систему цивільного обороту, зберігаючи при цьому регуляторний контроль за трансформацією майнових прав у цифровий формат.

Тобто бачимо, що українська регуляторна модель, зафіксована у профільному законі, пропонує чітку ієрархію цифрових інструментів через інститут «забезпечення». На відміну від класичного розуміння забезпечення зобов'язань, у контексті

віртуальних активів цей термін означає юридичне підтвердження права власника на отримання конкретного об'єкта (активу). З політологічного погляду, це свідчить про намагання держави легітимізувати цифрові активи не лише як спекулятивний інструмент, а як повноцінний механізм передачі майнових прав у цифровій екосистемі, що є кроком до розбудови прозорої цифрової економіки.

Українське визначення «забезпечених віртуальних активів» корелює з європейським поняттям *Asset-Referenced Tokens (ART)*. Проте, якщо MiCA робить акцент на фінансовій стабільності та резервах, якими забезпечується токен, то українська ст. 4 фокусується на цивільно-правовій природі – праві вимоги. Це свідчить про намагання України інтегрувати криптосферу в класичне цивільне право.

У більшості країн (зокрема в США та Японії) незабезпечені активи (як-от Bitcoin) визнаються товарами. Український законодавець у ст. 4 чітко вказує, що вони «майнових прав не посвідчують». Це важливий політичний маркер: держава знімає з себе відповідальність за гарантування вартості таких активів, маркуючи їх як високої ризикові.

У сучасному політичному просторі сформувався полюс країн, які розглядають децентралізовані віртуальні активи не як ресурс, а як безпосередню загрозу фінансовому суверенітету та стабільності режиму. Наприклад, Китай запровадив одну з найжорсткіших систем регулювання, яка пройшла шлях від обмежень для банків до повної заборони майнінгу та транзакцій у 2021 році. Це прагнення держави зберегти монополію на емісію та контроль за потоками капіталу в умовах жорсткої валютної політики. Паралельно з заборонаю децентралізованих активів, Китай першим серед великих економік запустив e-CNY (цифровий юань). Це інструмент «програмованих грошей», який дозволяє державі відстежувати кожну транзакцію в режимі реального часу, посилюючи систему соціального кредиту.

Підхід України до «забезпечених віртуальних активів» як до інструментів, що посвідчують права на інші об'єкти (нерухомість, золото, цінні папери), збігається з досвідом Швейцарії та Ліхтенштейну. Це створює підґрунтя для цифрової трансформації традиційної економіки, що є ключовим інструментом залучення інвестицій у післявоєнне відновлення.

Таким чином, для України, яка перебуває у стані війни та одночасно прагне європейської інтеграції, найбільш ефективною видається стратегія синтезу. Вона повинна поєднувати європейські стандарти прозорості (для вступу в ЄС), американські методи моніторингу безпекових ризиків та азіяцьку гнучкість у створенні преференцій для залучення крипто-активів у процеси післявоєнного відновлення. Але, цей Закон на сьогодні ще не набрав чинності. Ситуація із Законом «Про віртуальні активи» (№ 2074-IX) є унікальним юридичним кейсом: він ухвалений ще у 2022 році, але його

чинність «заморожена» до моменту внесення змін до Податкового кодексу України. Станом на лютий 2026 року, згідно з останніми законопроектами (зокрема № 10225-д), повноцінний запуск ринку та набрання чинності регулюванням очікується саме зараз. Відсутність чинного спеціального закону протягом останніх років призвела до низки серйозних наслідків. Хоча криптовалюти не заборонені, вони існують поза межами чіткого регулювання. Це означає неможливість повноцінного юридичного захисту в судах у разі крадіжки активів або шахрайства, оскільки об'єкт права не має чітко визначеного статусу. Для бізнесу це означає неможливість легально зареєструвати криптобіржу чи обмінник в Україні. Компанії змушені реєструватися в офшорах або країнах ЄС, що призводить до відтоку капіталу та інтелектуальних ресурсів. Без закону банківська система сприймає операції з віртуальними активами як «високоризикові». Банки часто блокують рахунки фізичних осіб при P2P-обмінах, посилаючись на правила фінансового моніторингу [7]. Відсутні чіткі коди видів економічної діяльності (КВЕД) та механізми відкриття корпоративних рахунків для криптокомпаній.

Найголовніший наслідок, який гальмував набрання чинності основним законом - це податкова невизначеність. Доходи від криптоактивів мають оподатковуватися за загальною ставкою (18% ПДФО + військовий збір), що є не вигідним для трейдерів. Очікується впровадження пільгового періоду (наприклад, ставка 5% для фізичних осіб на перші роки), що має стимулювати вихід ринку з тіні.

Також, маємо цілу низку репутаційних ризиків та тиск міжнародних інституцій (FATF/ЄС). Україна перебуває під наглядом FATF (Група з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей). Відсутність регулювання створює ризики використання кривки для ухилення від санкцій, відмивання коштів, фінансування тероризму. Європейський Союз також вимагає гармонізації нашого законодавства з регламентом MiCA (Markets in Crypto-assets) як умови євроінтеграції.

Спостерігається обмеження інвестиційного потенціалу. Великі інституційні інвестори (фонди, банки) не заходять на ринок, де немає «правил гри». Без закону Україна втрачає можливість стати регіональним криптохабом, попри те, що входить у ТОП країн за рівнем володіння криптовалютою серед населення. Тобто, затяжна пауза між прийняттям та набранням чинності Законом «Про віртуальні активи» створила стан інституційної невизначеності. Це, з одного боку, дозволило ринку розвиватися стихійно, але з іншого – законсервувало Україну в статусі «сірої юрисдикції», де відсутність банківського сервісу та високі податкові ризики перешкоджають повноцінному використанню блокчейн-технологій у державному та корпоративному секторах.

Державна політика у сфері регулювання віртуальних активів має вихід за межі суто економічного контексту і розглядається як невід'ємна складова стратегії національної безпеки. Правова парадигма повинна поєднувати високу пропускну здатність цифрових фінансів для оборонних потреб із жорстким контролем над ворожими операціями – через імплементацію норми Закону «Про віртуальні активи», адаптацію до стандартів MiCA та технологічне переоснащення правоохоронних органів.

Висновки. Таким чином, українське законодавство ідентифікує віртуальний актив як нематеріальне благо, розмежовуючи активи на декларативні (незабезпечені) та акцесорні (забезпечені), що створює правовий місток між віртуальним простором та традиційним ринком. Україна обрала гібридну модель регулювання: запозичує термінологію для інтеграції в ЄС, зберігаючи європейську гнучкість, характерну для юрисдикцій з англо-саксонським впливом. Успіх цієї моделі залежить від здатності державних інституцій інтегрувати децентралізовані технології в систему національної безпеки без придушення інноваційної активності – лише такі віртуальні активи стануть надійним елементом захисту національного суверенітету.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бондаренко О. Віртуальні активи: Теоретико-правова характеристика. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. №1 . С. 623-625.
2. Дмитрик О. Віртуальні активи і цифрові активи: До питання про співвідношення понять. *Право та інноваційне суспільство*. № 2 (17) 2021. С. 248–254.
3. Закон України «Про віртуальні активи» від 17.02.2022 (в редакції 15.11.2024) не набрав чинності. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2074-20#Text> (дата звернення 08.02.2026).
4. Закон України від 06.12.2019 № 361-IX «Про запобігання та протидію легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» (в редакції 01.01.2026) <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/361-20#Text> (дата звернення 08.02.2026)
5. Цукан С. Поняття, правова природа та класифікація віртуальних активів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. Том 1 № 80 (2023). С. 613-618.
6. FATF. Updated Guidance for a Risk-Based Approach: Virtual Assets and Virtual Asset Service Providers. Paris: FATF, 2021. 103 p. URL: <https://www.fatf-gafi.org/publications/fatfrecommendations/documents/guidance-rba-virtual-assets-2021.html>
7. Zetsche D. A., Buckley R. P., Arner D. W., Barberis J. N. Regulating Libra: The Transformative Potential of Facebook's Cryptocurrency and Possible Regulatory Responses. *Oxford Journal of Legal Studies*. 2020. Vol. 40. No. 4. P. 946–975. DOI: DOI:10.1093/ojls/gqaa036
8. Chaum D., Grothoff C., Moser T. How to Issue a Central Bank Digital Currency. BIS Working

Papers. 2021. No. 941. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2103.00254>

REFERENCES:

1. Bondarenko O. Virtualni aktyvy: Teoretyko-pravova kharakterystyka. [Virtual assets: Theoretical and legal characteristics.] *Yurydychni naukovi elektronni zhurnal*, 2023, №1, s. 623-625. [in Ukrainian]
2. Dmytryk O. Virtualni aktyvy i tsyfrovi aktyvy: Do pytannia pro spivvidnoshennia poniat. [Virtual assets and digital assets: On the issue of the relationship between concepts.] *Pravo ta innovatsiine suspilstvo*, 2021, № 2 (17), s. 248-254. [in Ukrainian]
3. Zakon Ukrainy «Pro virtualni aktyvy» vid 17.02.2022 (v redaktsii 15.11.2024). [Law of Ukraine "On Virtual Assets" dated 17.02.2022 (as amended on 15.11.2024).] Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2074-20#Text> (accessed 08.02.2026). [in Ukrainian]
4. Zakon Ukrainy vid 06.12.2019 № 361-IX "Pro zapobihannia ta protydivnennia lehalizatsii (vidmyvanniu) dokhodiv, oderzhanykh zlochynnym shliakhom, finansuvanniu teroryzmu ta finansuvanniu rozpovsiudzhennia zbroi masovoho znyschennia" (v redaktsii 01.01.2026). [Law of Ukraine dated 06.12.2019 № 361-IX "On Pre-

vention and Counteraction to Laundering of Proceeds from Crime, Terrorist Financing and Financing of Proliferation of Weapons of Mass Destruction" (as amended on 01.01.2026).] Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/361-20#Text> (accessed 08.02.2026). [in Ukrainian]

5. Tsukan S. Poniattia, pravova pryroda ta klasyfikatsiia virtualnykh aktyviv. [Concept, legal nature and classification of virtual assets.] *Naukovi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnogo universytetu. Seriya: Pravo*, 2023, Tom 1 № 80, s. 613-618. [in Ukrainian]

6. FATF (2021). Updated Guidance for a Risk-Based Approach: Virtual Assets and Virtual Asset Service Providers. Paris: FATF. URL: <https://www.fatf-gafi.org/publications/fatfrecommendations/documents/guidance-rba-virtual-assets-2021.html>

7. Zetsche, D. A., Buckley, R. P., Arner, D. W., Barberis, J. N. (2020). Regulating Libra: The Transformative Potential of Facebook's Cryptocurrency and Possible Regulatory Responses. *Oxford Journal of Legal Studies*, vol. 40, no. 4, pp. 946–975. DOI:10.1093/ojls/gqaa036

8. Chaum, D., Grothoff, C., Moser, T. (2021). How to Issue a Central Bank Digital Currency. BIS Working Papers, no. 941. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2103.00254>

The essence and legal nature of virtual assets: international experience and Ukrainian realities in the political dimension

Gniezdilov Vladyslav Oleksandrovych

Postgraduate Student
State Institution "South Ukrainian National Pedagogical University named after K. D. Ushinsky"
Staroportofrankivska str., 26, Odesa, Ukraine
ORCID: 0009-0006-1471-3169

The article carries out a political and legal analysis of virtual assets as a challenge to the ability of modern states to control the financial space. The relevance of the study is due to the transformation of digital assets from a niche tool into an object of global geopolitical confrontation, which requires the state to form an adaptive policy capable of balancing between stimulating technological development and guaranteeing national security. The aim of the work is to reveal the political essence of virtual assets, conceptualize world models of their regulation and substantiate strategic directions for implementing international experience in the legal field of Ukraine, taking into account the challenges of armed aggression and the requirements of European integration.

The methodological basis of the study is a systematic approach, which allowed us to consider virtual assets as a dynamic element of the transformation of the Westphalian model of sovereignty. Using the comparative legal method, four dominant world models were identified and classified: normative (EU), precedential (USA), liberal-innovative (Asian countries) and repressive-monopoly (PRC). Neo-institutional analysis allowed us to identify the role of state institutions in the legitimization of the cryptosphere as a legal segment of the economy.

The main part of the results examined the Ukrainian specifics of the normative definition of virtual assets. The political and legal dichotomy of the division of assets into secured and unsecured according to the Law of Ukraine "On Virtual Assets" is analyzed. The author argues that the emphasis of the Ukrainian legislator on the civil-legal nature of "rights of claim" is an attempt to integrate digital assets into the classical circulation, which distinguishes the Ukrainian approach from the EU focus on financial stability (MiCA).

Special attention is paid to the security aspect: the phenomenon of "exogenous legitimization" of cryptocurrencies through their use in the volunteer movement and state fundraising for defense needs is analyzed. At the same time, critical vulnerabilities associated with the anonymity of transactions used by the aggressor country to circumvent sanctions and finance destabilizing measures are identified.

The conclusions emphasize that Ukraine is forming a unique hybrid regulatory model. It combines European standards of transparency, American security protocols and Asian flexibility in creating preferences. It is argued that the success of public policy depends on the ability to institutionalize a system of blockchain monitoring and digital intelligence, which will allow using virtual assets as a tool for attracting investment in post-war reconstruction, while simultaneously eliminating threats to national sovereignty.

Key words: virtual assets, public policy, national security, financial sovereignty, cryptocurrency, digital economy, blockchain analytics, martial law, European integration, political regulation.

Дата першого надходження статті до видання: 12.02.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 17.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 27.04.2026